

Jak se v parku narodil dráček

Klárka a Matýsek jsou dobří kamarádi. Nejradši chodí ven do parku. Hrají si s dalšími kamarády na schovku, na honěnou nebo si jen tak spolu povídají a vymýšlejí samé báječné věci.

Jednou seděli pod stromem a tu si všimli zvláštní hromádky z klacíků, pod kterou se něco hýbalo. Zvědavě klacíky rozhrnuli a pod nimi uviděli velikánské zelené vajíčko. Zrovna se z něj klubalo nějaké miminko. Klárka si myslela, že ve vajíčku bude veliký žabák, Matýsek to odhadoval spíš na zvláštní obří ptáče. Křup a dup, vajíčko prasklo a hlavu vystrčil, světe div se, malý dráček.

Klárka strachem vypískla a Matýsek na ten div kulil oči. Kdo to kdy viděl, že by se v městském parku narodilo dračí mládě. Někdo se dá hned na útěk, když má z něčeho strach. To ale není případ Klárky. Hned ji napadlo, že ať je to mimino jakékoli, určitě potřebuje, aby se o něj někdo postaral. Jinak by ho mohl sežrat černý kocourek, co se

pohybuje v parku, ještě dřív, než se mimino rozkouká.

To byste nevěřili, tohle miminko se rozkoukalo opravdu rychle. Nikdo jiný nebyl nablízku, tak si dráček pomyslel, že Klárka s Matýskem jsou nejspíš jeho rodiče. To bylo radosti. Klárka je opravdu roztomilá maminka a s tatínkem Matýskem určitě bude legrace. Samou radostí začal dráček hopsat po trávníku kolem dětí, a teprve když se unavil, skočil Matýskovi do dlaně, uvelebil se tam jako v postýlce a spokojeně usnul.

„Co s ním teď uděláme?“ zajímalo Matýska. Klárka měla naštěstí dobrý nápad. Když si děti s něčím nevědí rady, měly by se poradit s dospělými. Klárčin dědeček se ve všem vyzná. Má velký domek se zahrádkou a o dračích zná mnoho pohádek. To je dost důvodů k tomu, aby se děti vydaly právě za ním. Dědeček se zrovna vracel z lesa s košíkem hub a s bandaskou naplněnou zralými ostružinami. Měl velkou radost, že vidí děti, a hned je pozval do chaloupky.

Nejdřív si dědeček myslel, že má Matýsek v ruce nějakou novou hračku, vždyť dneska může člověk vidět běžně štěkací pejsky, houpací koníky a podobné hračky, které na první pohled vypadají jako živé.

Dráček se zrovna probudil, protáhl se v Matýskově dlani a skočil na stůl přímo před dědečka, slupnul ostružinu jako malinu a rozhlížel se, co by ještě mohl spolknout. Dědečkovi se tohle mrně moc líbilo, ale musel se přiznat, že vůbec neví, co dál. Mohl by aspoň přes noc zavřít dráčka do klece, co mu zbyla po zachráněné sojce, ale kdo ví, jestli by se dračí miminko nerozzlobilo a nezačalo třeba chrlit z tlamičky oheň nebo neprovedlo jinou lotrovinu. Nechat draka bez dozoru se nevyplácí.

Dědeček poprosil děti, aby chvíli nemluvily, na chvílku zavřel oči a pořádně se zamyslel. Dobrá myšlenka přišla za pár minut.

„Musíme se vrátit na místo, kde jste našli dračí vajíčko, pojďme honem, než se začne stmívat,“ řekl rozhodně dědeček, Klárka popadla miminko a vyrazili.

V parku bylo pozdvižení. Vypadalo to, jako by se sešla celá pohádková říše. Mohli jste vidět všechny vaše oblíbené postavičky z pohádek a Večerníčků. Všichni hledali ztracené dračí mládě, protože draci patří do pohádky a ne do světa lidí. Pořádek musí být. Bytosti z pohádky se nemůžou jen tak bez dozoru toulat mezi lidmi. A tak se dráček vrátil tam, kde je jeho místo, a všichni byli šťastní.

Ptáte se, jestli nebyly děti smutné, že se musely rozloučit se svým novým kamarádem? Vůbec ne, když má človíček oči otevřené, každý den může objevit něco nového a pěkného. Ale teď už honem domů, zítra je taky den. Tak někdy zas na shledanou, Klárko a Matýsku :-).

